

Hồi 76

Tử Mẫu Độc Truy

Tiểu Yến thấy vậy kéo tay Âu Dương Siêu lại, gượng cười và nói:
- Vi lão tiên bối hiểu lầm đấy. Lúc bấy giờ Lộc đại ca nhất thời lỡ tay.

Ngờ đâu Vi Vận Thành đã cười nhạt một tiếng và xen lời nói:

- Hiểu lầm ư? Không hiểu lầm gì hết. Rõ ràng y khinh thường Lĩnh Nam chúng ta quá.

Âu Dương Siêu thấy ông giả bộ làm phách như vậy, liền gạt tay Tiểu Yến, ra giận dữ đáp:

- Muốn người ta kính mình thì mình phải kính người trước. Người ta nể mặt mình lớn tuổi nên đã nhường nhịn rồi, mình lại còn làm bộ làm tịch thêm.

Vận Thành giận quá hóa cười:

- Tiểu tử này giao hoạt thật. Thế ra người là kẻ sợ cứng rắn bắt nạt mềm.

- Cái gì là sợ cứng rắn bắt nạt mềm?

- Kê Trảo Bà Bà cũng là người lớn tuổi, sao người lại đột nhiên hạ độc thủ giết bà ta như thế? Thấy lão phu, người lại nói như vậy có phải... Hà hà...

Y tưởng là Âu Dương Siêu sợ mình nên mới cung kính như thế Âu Dương Siêu liền hỏi lại:

- Người thì mạnh hơn bà già Kê Trảo là bao?

- Táo gan thật. Người dám thách đấu với lão phu phải không?

- Thiếu hiệp đang muốn cân nhắc xem người nặng như thế nào?

Phụng Anh muốn trả thù cho sư phụ, nhưng mình địch không nổi, nên nhất tâm xúi giục Vận Thành ra tay, thấy hai người đã nổi giận rồi, nàng ta lại xúi bẩy thêm:

- Tiền bối xem đấy? Đủ thấy y khinh thường Lĩnh Nam không có người.

Vận Thành không sao nhịn được, liền quát lớn:

- Tiểu tử kia, lão phu nhường cho người tấn công ba thế trước.

Âu Dương Siêu vội đáp:

- Lão già nông cuồng kia, hãy coi thế công của ta đây.

Chàng vừa nói vừa phi thân lại chộp lấy cổ tay phải của Vận Thành. Thế công này của chàng nhanh như điện chớp:

- Ối chà!

- Không nên!

- Hà hà!

Một tiếng thất thanh kêu la, một giọng nói thánh thót khuyên bảo, và một tiếng cười như điên như khùng.

Âu Dương Siêu đã nhảy lui về phía sau hơn trượng, mặt lộ vẻ nghi ngờ, hai mắt sáng quắc..

Còn Tiểu Yến thì mặt tái mét, hãi sợ vô cùng. Riêng có Vận Thành ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tỏ vẻ đắc chí vô cùng.

Phụng Anh đứng cạnh đó thấy vậy lạnh lùng:

- Tiểu tử kia, thế này coi như là đã nhường người rồi đấy.

Thì ra vừa rồi Âu Dương Siêu ra tay, rõ ràng đã chop được tay của Vi Vận Thành, nhưng chàng thấy tay của đối phương không những cứng rắn như sắt đá mà lại còn lạnh buốt thấu xương.

Tiếp theo đó chàng lại thấy lão quái giơ tay trái lên định chop vào cánh tay của mình nên chàng mới kinh hãi, vội nhảy lui về phía sau hơn trượng và ngơ ngác nhìn là thế.

Lúc ấy Vận Thành cười xong, vén tay áo lên, mới hay cánh tay phải của y làm bằng đồng. Y giơ cánh tay đồng lên, kiêu ngạo nói:

- Tiểu tử mù quáng kia? Tại sao lại có cái tên là Đơn Ty Thiên Quân? Như vậy mà người cũng không hay biết gì cả, thế mà còn ở trước mặt lão phu giả trò hề ra như thế.

Y vừa nói vừa từ từ tiến lên.

Âu Dương Siêu thất thủ thế đó, hổ thẹn vô cùng, liền nói:

- Lão quái vật! Quân tàn phế?

Nói xong, chàng chuẩn bị đấu với đối phương tiếp.

Tiểu Yến biết công lực của Âu Dương Siêu tuy thâm hậu thật, nhưng Vận Thành là người trong giới hắc đạo, ai thấy cũng phải hãi sợ, nàng chỉ lo Âu Dương Siêu bị thiệt thòi. Lúc này nàng thấy hai người sắp sửa đấu với nhau, liền chạy lại nói với Vận Thành rằng:

- Tiền bối không nên nổi giận. Đừng vì việc nhỏ mọn mà lỡ hết đại sự.

Vận Thành nghe nói quả nhiên vội dừng chân lại. Ngờ đâu Phụng Anh lại xúi bẩy thêm:

- Tiền bối, tiểu tử này ở phương đó tới, chưa biết chừng y biết rõ sự thế cũng nên. Và chúng ta gặp y ở đây là vận may sẽ được song hỷ lâm môn cũng chưa chừng.

Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh xúi bẩy đối phương, tức giận khôn tả, liền quát bảo cô ta rằng:

- Thi Phụng Anh, cô muốn chết phải không?

Phụng Anh cậy có Vận Thành đỡ đầu, cho nên nàng không hãi sợ gì hết, cứ lớn tiếng cười và đáp:

- Cái gì? Người lại muốn giở võ công sợ cứng hà hiếp mềm phải không?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm liền nói tiếp:

- Ngày hôm sau, hai người một già một trẻ, đừng có hồng ra khỏi núi Thiên Trụ này, có biết không?

Vừa nói dứt. chàng đã nhảy xổ lại tấn công Phụng Anh ngay.

Vận Thành vẫn dùng cánh tay phải kia đưa ra gạt vào tay của chàng. Chỉ nghe thấy kêu keng một cái, cát bụi mù mịt, Âu Dương Siêu bị đẩy lui ba bước, còn Vận Thành thì tay ôm

cánh tay kia và phải lui về sau mười bước, suýt tý nữa thì té ngã, nên y liền biến sắc mặt ngay.

Tiểu Yến thấy vậy cả kinh, la lên:

- Lộc đại ca, không nên ra tay nữa.

Nàng vừa nói vừa lo lắng đến suýt khóc. Tiếp theo đó, nàng còn tiến lên mấy bước, van lơn Vận Thành rằng:

- Tiền bối với anh ấy không có thù oán gì cả, hà tất phải...

Phụng Anh cướp lời nói:

- Tiểu Yến hiền muội đã điên rồi hay sao? Hiền muội có biết phen này chúng ta tới Trung Nguyên này để làm gì không?

Tiểu Yến đáp:

- Chúng ta vào Trung Nguyên là vì hạt châu Tịch Linh, chứ có việc gì đến Phúc đại ca đâu?

- Hừ hừ? Giang hồ đồn đại Tịch Linh châu lần thứ hai xuất hiện ở trên núi Thiên Trụ này, vừa vặn lại gặp tiểu tử ấy ở đây, và thái độ của y lại lén lén lút lút như thế, nên theo ý chị thì chỉ cần hỏi y là biết liền.

Âu Dương Siêu nghe thấy Phụng Anh nói như vậy càng tức giận thêm, không sao chịu nhịn được, liền quát lớn:

- Ta hãy hỏi người, sao người cũng xuất hiện ở trên núi Thiên Trụ này? Ta còn hỏi người, Tịch Linh Châu là cái gì nữa?

Vận Thành cả giận, trầm giọng quát lớn:

- Tiểu tử, người cứ cãi vã hoài, hãy coi thế công của ta đây đã.

Âu Dương Siêu thấy đối phương định ra tay tấn công mình, chàng không sao nhịn được, liền lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn Kỳ ra, trầm giọng quát tiếp:

- Lão quái vật, ta đang muốn thử xem cánh mi làm bằng đồng vụn sắt rỉ cứng rắn như thế nào?

Phụng Anh vừa trông thấy lá cờ của chàng vội lớn tiếng bảo với Đơn Ty Thiên Quân rằng:

- Lão tiền bối, đó là Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ đấy, phải cẩn thận một chút mới được.

Vận Thành múa tít hai cánh tay bằng đồng và bằng da thịt, một mặt thì cười rất kiêu ngạo, đáp:

- Cái gì là bảo kỳ với chả bảo kỳ, ở trong mắt của những người Lĩnh Nam này, thì dù cờ gì cũng không có nghĩa lý gì hết.

Y vừa quát tháo vừa tránh né thế cờ, rồi xông lên dùng cánh tay da thịt tấn công hờ một thế trước, và dùng cánh tay đồng tấn công một thế thí mạng sau.

Thấy thế công của lão quái dị khôn lường, Âu Dương Siêu vừa chống đỡ vừa để ý xem thế công của đối phương ra sao. Nhưng đấu liền mười mấy hiệp mà lão quái chưa hề dùng

lại thế thức cũ, nên chàng không sao nhận định ra được lẽ lối thế công của đối phương. Vì vậy càng đấu, chàng càng phải cẩn thận đề phòng.

Tiểu Yến thấy vậy lo âu vô cùng, vì nàng thấy Lộc đại ca thủ nhiều hơn công, chỉ sợ lỡ tay bị toi mạng thì sao? Nhưng nàng lại không có cách gì để ngăn cản được trận đấu của hai người. Tuy trận đấu lão quái thắng thế hơn, nhưng đấu luôn mấy chục hiệp mà Âu Dương Siêu vẫn chưa bị bại trận.

Tiểu Yến có biết đâu người yêu của mình chưa gỡ toàn lực ra đối phó, nên cứ đứng cạnh đó lo âu đến toát mồ hôi lạnh ra.

Vì nàng liền nghĩ thầm:

“Hiện giờ trận đấu tuy ngang tay nhau, nhưng lát nữa lão quái gỡ thế công ác độc ra. Lộc đại ca sẽ không biết đối phó ra sao...”

Phụng Anh thấy trận đấu không phân thắng bại, liền đảo ngược đôi người một vòng, bỗng nghĩ ra một kế, vội lớn tiếng kêu gọi Vận Thành rằng:

- Lão tiên bối mau hạ độc thủ đi. Bằng không tiểu tử trong người còn có cây sáo ngọc nữa, nếu y gỡ ra thì sẽ như hổ thêm cánh đấy.

Vận Thành nghe nói giật mình kinh hãi, vội trả lời Phụng Anh rằng:

- Cháu cứ yên trí, y không tẩu thoát được đâu!

Âu Dương Siêu nghe thấy hai người nói với nhau như vậy, tức giận khôn tả, liền gỡ thêm công lực ra đối phó mồm thì quát lớn:

- Lão cẩu, mau nộp mạng cho ta đi.

Lão quái bỗng thấy áp lực của đối phương mạnh hơn nhiều, y cả kinh, liền rút lên một tiếng như kèn và nói tiếp:

- Tiểu tử, cẩn thận.

Phụng Anh thấy sắc mặt Vận Thành đã thay đổi, biết lão quái sắp sử dụng thế độc để giết người, nàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Phải, lão tiên bối không nên trì hoãn nữa. Mau cho y đi về châu Diêm Vương đi.

Tiểu Yến càng hãi sợ thêm, cũng lớn tiếng xen lời nói:

- Lão tiên bối không nên... ối chà, Lộc đại ca...

Nàng vừa nói tới đó, đã nghe thấy Vận Thành quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi có nằm xuống không?

Nói xong, gan bàn tay đồng của y đã tia ra một luồng ánh sáng hàn lạnh. Chỉ nghe thấy veo một tiếng, Phụng Anh đã rút lên một tiếng rất thảm khốc và ngã lăn ra đất liền.

Âu Dương Siêu cũng thất thanh kêu la, và vội nhảy ra ngoài xa hai trượng, đứng ngăn người ra nhìn.

Tiểu Yến hoảng sợ đến ngã ngối phịch xuống, đưa hai tay lên bịt mắt, không dám nhìn nữa.

Lúc ấy Vận Thành không hiểu tại sao Phụng Anh lại kêu la thảm khốc và ngã lăn ra đất như thế? Nên y cứ ngăn người ra nhìn bốn chung quanh, và nhìn vào bảy cái lỗ hổng ở gan

bàn tay của mình. Thì ra y nổi danh là nhờ ở bảy cái lỗ hồng ấy. Trong mỗi lỗ hồng có bảy mũi dùi mẹ, mỗi mũi dùi mẹ lại có bảy mũi dùi con, gọi là Tử Mẫu Thất Tinh Truy. Hễ y vận công lực dồn vào cánh tay đồng ấy một cái, bốn mươi chín mũi dùi mẹ, đem theo những mũi dùi con, ở bảy cái lỗ nhỏ kia phun ra, thật là bách phát bách trúng, không bao giờ thất thố cả.

Những mũi dùi của y đều có tẩm thuốc độc, hễ bắn trúng đối phương là không có thuốc giải cứu được, nên người Lĩnh Nam, hễ nói đến Từ Mẫu Thất Tinh Truy là hãi sợ đến biến sắc mặt ngay.

Vận Thành ít khi sử dụng đến môn ám khí này, vì trong cánh tay của y chỉ có thể đặt được có bấy nhiêu mũi thôi. Hễ sử dụng xong là phải gỡ cánh tay ra đặt lại mới có thể sử dụng được lần thứ hai. Cho nên khi nào bất đắc dĩ lắm, hay lúc nào thật nguy hiểm ý mới sử dụng tới.

Ngày hôm nay, y thấy đấu mãi cũng không thắng nổi Âu Dương Siêu, lại thấy càng đấu, công lực của đối phương càng mạnh thêm. Sau y thấy Phụng Anh nhắc nhở nên mới gỡ môn ấy ra đối phó. Y yên trí thế nào cũng hạ được Âu Dương Siêu.

Ngờ đâu lúc ấy Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh xúi giục đối phương như vậy, chàng tức giận khôn tả, liền gỡ một thế cờ ra tấn công hờ lão quái, nhưng sự thật thì định tấn công Phụng Anh.

Phụng Anh đã sớm đề phòng, thấy Âu Dương Siêu tấn công tới nàng không dám chống đỡ, vội nhảy về phía bên Vận Thành, định nhờ lão quái che chở cho mình, nhưng nàng có biết đâu lại nhảy vào chỗ chết.

Truy Hồn bảo kỳ của Âu Dương Siêu đã gọi là Phích Độc, tất nhiên bất cứ thứ độc gì gặp phải nó cũng như gặp phải sát tinh vậy. Huống hồ thế cờ này Âu Dương Siêu đã gỡ toàn lực ra, nên tất cả những mũi dùi độc của lão quái đều bị lá cờ báu của chàng hất bắn trở lại.

Vận Thành vẫn có một tập quán, là hễ gỡ Tử Mẫu Độc Truy ra rồi, sợ nội lực của đối phương mạnh hơn mình hất bắn trở lại, nên y vừa gỡ môn đó ra xong, liền nhảy sang bên tránh né ngay. Đồng thời, Phụng Anh lại vừa nhảy tới chỗ đứng của y, thế là bốn mươi chín mũi dùi mẹ đều cắm sâu vào người của Phụng Anh, không khác gì một con nhím vậy. Dùi độc của y hễ thấy máu là phong hầu ngay, dù trúng một mũi cũng khó mà cứu chữa được, huống hồ lúc này Phụng Anh lại bị bắn trúng những bốn mươi chín mũi cùng một lúc, nên nàng vừa ngã lăn ra đất, chỉ rú lên được một tiếng đã tắt thở ngay. Vận Thành thấy thế võ tuyệt diệu nhất của mình lại giết phải người của mình, y tức giận đến hai mắt nổ lửa, liền quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật. Tuổi trẻ như thế mà lại ác độc như vậy.

Âu Dương Siêu thấy Phụng Anh mình mẩy đã thâm tím, càng tức giận thêm, liền quát lớn:

- Lão yêu quái, ngươi còn mặt mũi nào đổ tội cho người khác nữa?

Nói xong, chàng múa tít lá cờ báu, nhằm các nơi đại huyết của lão quái xông lại tấn công luôn. Lần này chàng đã sử dụng đến bảy thành công lực, nên mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu vù vù kinh phong mạnh không thể tưởng tượng được.

Vận Thành như điên như khùng, giơ năm móng tay đồng lên định chop lấy lá cờ báu của đối phương.

Âu Dương Siêu có biết đâu lão quái đã định tâm thí mạng nên mới liều lĩnh như thế. Chàng vội thu thế cờ lại, giận dữ quát hỏi:

- Lão quái, ngươi muốn chết phải không?

Nói xong, chàng lại múa cờ tấn công tiếp.

Vận Thành với Kê Trảo Bà Bà là bạn thân với nhau, mấy chục năm ân tình, nay lại đem Phụng Anh vào Trung Nguyên để trả thù cho người bạn thân. Trong khi đi đường, y nghe giang hồ đồn đại hạt châu Tính Linh của Ma Gia Tứ Tướng lại tái xuất hiện trên núi Thiên Trụ là thế, không ngờ lại gặp được Âu Dương Siêu ở đây.

Vi Vận Thành yên trí phen này vừa trả được thù cho bạn, vừa lấy được hạt châu kia, không ngờ đồ đệ duy nhất của người bạn thân mình lại bị hy sinh bởi môn ám khí ác độc của mình.

Nếu tin này đồn vào giang hồ thì y còn mặt mũi nào mà sống trên giang hồ nữa? Vì thế càng nghĩ càng tức giận nên mới liều thân muốn cướp được lá cờ báu kẻ thù như vậy.

Đáng lẽ Âu Dương Siêu có lá cờ báu ở trong tay, muốn hạ được lão quái cũng không khó khăn gì hết, nhưng chàng thấy Phụng Anh chết như vậy, chỉ sợ đối phương lại giở trò ấy ra, nên chàng chỉ phòng thủ hơn là tấn công. Vì vậy, chỉ trong nháy mắt đã dấu được mười mấy hiệp liền.

Lúc ấy Tiểu Yến như người nằm mơ mới thức tỉnh, trông thấy Phụng Anh chết thảm khốc như vậy, đau lòng vô cùng, cứ khóc sụt sùi. Nàng với Phụng Anh tuy không có tình thâm hậu gì cả nhưng dầu sao cũng là chị em nuôi, lúc cha nàng sắp chết đã nhờ Phụng Anh trông nom nàng, nên đi đến đâu, nàng cũng theo Phụng Anh tới đó là thế. Nàng vừa khóc vừa kêu la:

- Vi lão tiên bối, sao lại hạ độc thủ như thế? Chị ấy là...

Quá đau lòng, nàng không sao nói ra tiếng được, Âu Dương Siêu vì đang kịch chiến với lão quái, nên chàng không nghe thấy Tiểu Yến nói gì, nhưng khi vừa trông thấy nàng đến gần Phụng Anh, liền quật mạnh lá cờ một thế, đẩy lão quái lui một bước rồi nhảy lại kêu gọi:

- Hiền muội làm gì thế?

Tiểu Yến vừa lau chùi nước mắt, vừa lớn tiếng bảo chàng rằng:

- Lộ đại ca hãy cẩn thận!

Âu Dương Siêu biết lão quái tấn công lên mình, vội nhảy chéo sang bên bảy bước.

Lúc ấy Vi Vận Thành nghiêng rằng, mím môi, múa cánh tay đồng nhảy xổ tới.

Âu Dương Siêu cũng biết lão quái đã sử dụng hết Tử Mẫu Thất Tinh trùy, chỉ e y lại giở thứ ám khí độc ấy ra, nên chàng chỉ múa tít lá cờ báu để bảo vệ lấy mình mảy, chứ không dám đến gần,

Tiểu Yến tuy gần gũi lão quái lâu năm, nàng cũng chỉ biết trong cánh tay đồng có ám khí thôi, chứ không rõ nguyên nhân. Nay thấy Âu Dương Siêu đến an ủi hỏi han mình, nàng lại thấy lão quái xông lại tấn công tiếp, nên nàng mới thất thanh la lên để nhắc nhở cho Âu Dương Siêu hay, còn nàng cũng nhảy xổ lại, lớn tiếng kêu gọi:

- Tiền bối hãy ngưng tay!

Thế nhảy xổ lại của nàng rất nhanh và thế công của Vi Vận Thành càng mạnh hơn nên vừa va đụng vào nhau, nàng đã bị bắn ra ngoài xa năm trượng, rớt xuống một cái thung lũng sâu không đáy.

-- o O o --